

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1279/2022
22.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР БЕОСЕРВИС Самостална радња Нови Београд, чији је пуномоћник Весна Миљковић, адвокат у ..., против туженог BANCA INTESA АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 9.805,76 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 5456/21 од 28.04.2022. године, у седници одржаној 22.септембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 5456/21 од 28.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 5456/21 од 28.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1400/2021 од 10.05.2021. године у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено је да је одредба члана 8. Уговора о кредиту кредитна партија број .. од 01.06.2017. године, закљученог између тужиоца и туженог, у делу који гласи: „Корисник кредита се обавезује да плати банци накнаду и друге трошкове у висини и на начин наведеним у тачки 3.5. Прилога 1. овог уговора“ ништава и да не производи правно дејство. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 9.805,76 динара на име стицања без основа са законском затезном каматом од 01.06.2017. године па до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 37.800,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 2Пж 5456/21 од 28.04.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог па је потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

У одговору на ревизију тужилац је оспорио ревизијске наводе туженог, те је предложио да Врховни касациони суд обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка по ревизији на име састава одговора на ревизију и такси по одмерењу суда.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побитаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 12.02.2021. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Вредност предмета спора је 9.805,76 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 83,40 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова у вези са поднетим одговором на ревизију, као у ставу трећем изреке ове одлуке, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић